

[Arne Larsen.]

bemidlede og udleje boligerne til kostpris, altså uden nogen profit. Dette skal altså imidlertid nu forlades; også de sociale ejendomme skal op på markedsløjen. Det gælder også de kommunale ejendomme, hvor der ligeledes skal gennemføres lejevurderinger. Her må man dog sige, at det står kommunerne frit for, om de vil forhøje lejen.

Der er muligheder for, at kommunerne kan udnytte den husleje-forhøjelse, som de får ind over de kommunale ejendomme, og anbringe eller placere disse midler i en rentesikringsfond, altså kommunale boligfunds, til sikring af opførelse af kommunalt eller andet socialt byggeri, og det skal vel altså forstås således, at det er ud over den kvota på 12.000 rentesikrede boliger, som vil få statsstøtte i den kommende tid.

Man vil også kunne bruge nogle af disse penge til de såkaldte beboerindskud. Her er et meget væsentligt og meget stort problem, som jeg heller ikke ser er blevet løst i det, som er foreslået her. Mit partis ordfører, hr. Kai Moltke, har ved tidligere lejligheder rejst det spørgsmål over for boligministeren, og jeg håber, at ministeren vil se meget velvilligt på, at vi får problemet vedrørende boligindskuddene klaret. Ude i Høje Gladsaxe f. eks. har det jo været et ganske stort problem at klare, og det er faktisk kun blevet klaret efter en energisk indsats fra kommunens side.

Der er også i dette lovforslag et kapitel om almennyttig boligvirksomhed. Hele kapitlet er blevet omarbejdet; på sårende fod vil jeg ikke gå alle disse ændringer igennem, men jeg synes, at man i alle tilfælde må konstatere, at en hel del af det beboerdemokrati, som man i og for sig gennemførte i 1958, går noget fløjten, hvis kapitlet skal gennemføres i den skikkelse, som det har fået. Der står godt nok, at de steder, hvor lejerne ikke tidligere har indvalgt repræsentanter i boligselskabernes bestyrelser, skal de have adgang til at indvælge én. Mange steder har de nu lov til at vælge to, så det er altså en forringelse i forhold hertil. Men i og med denne ordning forsvinder jo hele beboerrepræsentantordningen, og selv om den måske ikke har fungeret tilfredsstillende, synes jeg ikke, at man skal smide den væk og erstatte den med dette, som efter min opfattelse heller ikke er tilfredsstillende.

Valget af disse beboerrepræsentanter skal ske for højst to år ad gangen, og genvalg kan finde sted. Valget skal godkendes af kommunalbestyrelsen, der kan forlange nyvalg foretaget, dersom samarbejdsforholdene i ledelsen taler derfor. Og i bemærkningerne til lovforslaget siger ministeren ligefrem, at det er overvejende sandsynligt, at det er beboerrepræsentanterne, som vil være en årsag til, at samarbejdsforholdene ikke vil være gode i disse ledelser, og derfor kan altså kommunerne ligefrem koste disse valgte repræsentanter ud af bestyrelserne igen. Jeg synes, at det er lige lidt for groft over for beboerrepræsentanter og lejerorganisationernes repræsentanter at behandle dem på denne måde.

Der skal efter forslaget nu oprettes en landsbyggefond, og lejerne i de sociale selskaber vil få pålagt afgiftsforhøjelser baseret på vurderingerne. Man regner altså med, at 70 pct. af forhøjelserne skal indgå i landsbyggefonden til finansiering af nyt byggeri. Men det vil jo nok tage adskillige år, før denne fond har så rigeligt med penge, at den virkelig kan få nogen betydning i spørgsmålet om at finansiere det nye byggeri.

Og én ting til vil jeg understrege, som for mig er meget væsentlig, og det er, at det efterhånden vil blive denne det sociale byggeris landsbyggefond, som alene skal bære byrden af finansiering af nyt socialt byggeri. Det vil altså sige, at det er de dårligst stillede i samfundet, som alene skal være med til gennem de afgiftsforhøjelser, der nu gennemføres, at betale for en billigørelse af finansieringen af socialt byggeri. Vi finder, at det er et dårligt princip. Vi har sympati for landsbyggefondstanken, absolut, men vi finder bare, at det er uretfærdigt, at denne kategori af medborgere alene skal bære udgifterne til finansiering af socialt byggeri.

Vi har tidligere fremsat forslag om, at der skulle oprettes en statslig byggefond, en statsfond. Det forslag er blevet afvist tre gange i Folketinget. Men måske vi kan komme videre med det, hvis vi kunne kombinere eventuelt nogle af de tanker, vi har gjort os, med lovforslaget om landsbyggefonden. Det kunne jo ske på en sådan måde, at det kunne gavne hele byggeriet i den kommende tid.

Vi mener altså, at det, at fondens midler